

— Ще се съглася, рече Евдокия, ама съ едно условие: когато поискамъ, да мога пакъ да се върна при родителитѣ си на земята.

— Ние идемъ тукъ до сушата свободно и ти ще правишъ сжщото, рекоха тѣ.

— Добре, изсмѣ се Евдокия съ радостъ. Хайде да вървимъ! Колко ми е драго!

Изеднажъ морето се разтвори. Богътъ на морето.

Посейдонъ съ колесницата.

Посейдонъ прелетѣ по вълнитѣ въ златната си колесница, теглена отъ два водни коня. Той държеше въ дѣсна ржка своя тризбецъ противъ буритѣ, а съ лѣвата показваше пжтя за водното царство. Въ сжщото време *тритони* (водни сжщества съ човѣшки глави и змейска опашка) се доближиха до брѣга, готови да поематъ девойката и да я отнесатъ въ подводното царство. Евдокия съ трепетно сърдце,